

Дамян Дамянов

Моя Нова година

Във тази чудна бяла нощ къде си?
И тази нощ ли ме оставяш сам?
Годината на теб какво донесе?
На мене ли? Подарък най-голям...
Една торба със мъка пак остави
годината под моята елха
от мъката аз песни ще направя,
от сълзите – на римите смеха!
Но песните ми няма да са тъжни –
до хората ще стигат без скръбта –
поетите – те винаги са длъжни
да не показват сълзи пред света!
Самички своите сълзи да изпият
дори в новогодишния си тост
и хамлетовска мъдрост да разкрият
на хората всевечния въпрос:
„Да бъдем ли?...“
Защо пък да не бъдем?
Та в бъдното са нашите очи,
макар светът понявга да ни пъди
и глътнатият зальк да горчи!...
Годините ще спират като гости,
но ние ще оставаме след тях,
защото се обичахме по-просто
и всяка скръб обръщахме на смях!...
Във тази чудна бяла нощ къде си?
Годината на теб какво донесе?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8697>]